

לי ברמן, מחבר "שלושת הפעמונים"

מאיה נסטלבאום

לי ברמן, סופר צעיר וחסר כישרון, חשב כנראה שאף אחד לא ישים לב שהוא ביצע את הגניבה הספרותית השקופה ביותר של המאה. והוא אפילו לא טרח לשנות את כותרת סיפרו.

ב"שלושת הפעמונים" של פייר מופטאר, אחד מבולטי הסופרים של צרפת במאה העשרים, יש הכול. ביסטרו קטן ואופייני לעיר האורות, ברובע ה-11 של פריז. ארבע בחורות יפות (אחת מהן בהריון). אמריקאי אחד שנעלם ונערתו התמימה (ההרה) שמתלבטת אם לכתוב או לשכוח, כעצת חברותיה, ומצילה את חייו של דיפלומט אמריקאי שמן ומגמגם (בהליך היימליך מוצלח) בנוכחות אישתו השמנה והעילגת.

ב"שלושת הפעמונים" של לי ברמן מובאות כל הדמויות, וקצת ממעשיהן, אלא שהכול כאן חסר צבע, חסר טעם, ללא עומק, ובאנגלית עילגת ורצוצה. עיקר כישלוננו של ברמן נעוץ בתיאור (השיטחי, המגוכך) של הדמות הראשית, אווה. בסיפור של מופטאר, אווה הינה דמות מורכבת, בעלת יריעה פסיכולוגית ארוכה למשעי, מעין שילוב נדיר בין מדונה למרדונה. אצל ברמן, מזוהר בטיפשונת שכונתית. את זהותו של פיטר (פייר?), אבי בנה של אווה, שגופתו מתגלה (בסיפור המקורי) בקרקעית נהר הסיין, ברמן מטשטש עד לבלי הכר.

זהו אם כן נסיון ספרותי דלוז וכושל להתחקות אחר גרסת מקור של סופר צרפתי דגול. הדבר היחידי בו מצליח ברמן הוא להרוס יצירת מופת עד היסוד.